

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR : D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR : ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 "
3 luni	8 "
Străinătate : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni	

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA
BUCUREȘCI

5 — Calea Rahovei — 5

Lângă Palatul Justiției

S U M A R

Contestațiuni și incidente de procedură la urmărirea imobiliară (Art. 525 Pr. civ.) (urmarea 4-a), de d-l I. N. Cesărescu.

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ :

Curtea de casație, secția I: *Primăria București cu Leonida Petrescu* ;

Judecătoria ocol. I Ploești: *Smaranda Vasile cu Vasile Costea* ;

JURISPRUDENȚĂ STRAINĂ :

Tribunalul Federal Elvețian (Curtea de casație): *Clot-Favre contra lui Pilet*, cu o *Observație* de d-l D. Alexandresco.

O *observație asupra art. 74 și 110 din Legea Judecătorilor de pace*, de d-l Dem. D. Stoenescu.

Documente vechi privitoare la Moldova.

Bibliografie.

CONTESTAȚIUNI ȘI INCIDENTE DE PROCEDURĂ

la

Urmărirea imobiliară. (Art. 525 Pr. civ.)

(Urmarea 4-a)

Încă un motiv invocat pentru a susține că cele 20 de zile prevăzute de art. 525 în care legiuitorul definește a se face contestație, este asemănarea acestor 20 de zile cu un termen în intrul căruia trebuie să se exercite un drept ; asimilarea cu termenul de opoziție, apel, recurs, etc.

Cred că această asemănare este lipsită de orî ce fundament. Mai întîi, cele 20 de zile nu constituie un termen în care să se exercite un drept ci e pur și simplu un interval de timp lăsat creditorului pentru a vedea și a studia contestațiile, la urmărirea făcută de dînsul. N'a mai voit legiuitorul să lase la capriciul debitorului său a terților de rea credință, pe creditorii urmăritori.

Am spus că contestațiile acestea devenise un mijloc de șicane la îndemîna debitorilor și numai pentru a pune capăt acestor șicane, legiuitorul a edictat această măsură, care pe de o parte pune friu contestațiilor nefondate, iar pe de alta pune la adăpost pe creditor de orî ce surprindere. Măsura, cu alte vorbe, este o înlăturare a șicanei și relei credințe și o apărare pentru creditor.

(*) Vezi *Curierul Judiciar* No. 36, 38 și 40 din a. c.

Amicului meu d-lui Mironescu, nu-i convine această explicație foarte naturală pe care de altfel o dă și expunerea de motive, ci caută cu orî ce preț să găsească în dispoziția alin. a de sub art. 525 un termen în sensul termenului de apel, și pentru a ajunge la acest rezultat, înlătură partea din expunerea de motive destul de categorică, referitoare la contestații și pare a trage un argument dintr'o altă explicație a expunerii de motive, aceia referitoare la vânzările în com.t.

Iată în adevăr ce spune d-l Mironescu :

«Este adevărat că în expunerea de motive a legei de procedură civilă se critică mai ales amînările nenumărate provocate de contestațiuni introduse în ultimul moment și se arată că noua dispozițiune a art. 525 alin. II va pune capăt acestor străgănituri ; dar tot în expunerea de motive se spune că prin noul text s'a tăiat discuția dacă se mai poate face contestație la vânzare în com.t, în sensul că nu se mai poate face contestație de cit o singură dată și adică înainte de adjudecarea provizorie».

Va să zică, recunoaște însăși d-l Mironescu acest fapt netăgăduit că legiuitorul de la 1900 a avut în vedere aceste șicane ce se făceau creditorilor prin contestațiile introduse în *ultimul moment* și pentru a pune capăt acestei stări de lucruri a edictat măsura din art. 525 alin. II, adică de a nu mai permite ca contestațiile să se facă în *ultimul moment*, ci cu 20 de zile înainte de ziua de adjudecare, și cu toate acestea i se pare amicului meu d-lui Mironescu, că dacă expunerea de motive, cînd e vorba de vânzare în com.t, spune — cum de alt-fel trebuia să spună — că nu se mai poate face contestație la vânzarea în com.t de oare-ce numai o singură dată se face contestație în cursul urmăririi aceia înainte de adjudecarea provizorie ; i se pare zic, că concluzia acestei explicațiuni ar fi că contestația nu se poate face de cit o singură dată ; adică dă cuvintelor de o singură dată înțelesul că dacă s'a făcut o contestație și s'a respins dintr'o cauză

saŭ alta, de exemplu, pentru cã nu s'aŭ arãtat motivele saŭ nu aŭ fost depuse actele, ori n'a fost fãcutã alegere de domiciliu, nu se mai poate face a doua contestație de și ar mai fi în termen, de și ar mai exista de douã saŭ de trei ori 20 de zile pînã la adjudecarea provizorie.

Aceasta este consecința la care duce în mod fatal argumentarea d-lui Mironescu, fiind-cã altfel, nu înțelegem, pentru ce, voind sã demonstreze cã existã un *prim* termen de adjudecare și cã cele 20 de zile constituie un *termen* pentru exercitarea unui drept, se servește de o explicație datã de expunerea de motive într'o materie cu totul alta.

S'a întrebat Ministru atunci, dacã la vînzarea în compt se mai poate face contestație și, cu drept cuvînt, consecințe cu sine însãși, explicã:

La vînzarea în compt nu se mai poate face contestație, fiind-cã *o singurã datã* se face contestație: înainte de adjudecarea provizorie cu 20 de zile. Ce însemneazã aceasta? Cã acel care a fãcut o datã contestație, numai poate face a doua oarã, de și e în termen?

Evident cã nu. Nici nu se poate bãnui mãcar cã legiuitorul de la 1900 ar fi avut o asemenea intențiune. Ceia-ce urmãrea legiuitorul, era sã taie șicanele nenumãrate puse la îndemîna debitorilor de rea credință cu mijlocul contestației și atunci edicteazã aceastã dispoziție salutarã din art. 525 pe care o explicã în expunerea sa de motive ast-fel: aŭ tot timpul sã faci contestație, pînã la 20 de zile înainte de adjudecarea provizorie; o datã cefectuatã însã aceastã adjudecare numai e loc la contestație, și adaogã expunerea de motive, ca compliment al acestei explicațiuni: cu modul acesta am tãiat și controversa de a se ști dacã la vînzarea în compt se mai poate face contestație, în sensul cã nu se poate face contestație, fiind-cã — zice expunerea de motive — contestațiile fiind primite numai pînã la 20 de zile înainte de ziua de adjudecare provizorie, și cum vînzarea în compt este dupã ziua de adjudecare chiar definitivã, este evident cã numai poate fi vorba de contestație. Acesta este înțelesul cuvîntelor: contestația nu are loc de cit o singurã datã. Evident este cã contestația nu are loc de cit o singurã datã și anume: înaintea adjudecãrei provizorii dar cînd legiuitorul se exprimã ast-fel presupune, ceia-ce se întimplã mai des, regula comunã și normalã, cã s'a fãcut contestație la timp, s'a respins pentru un motiv oare-care, s'a adjudecat imobilul și provizoriu și definitiv, dar nu s'a depus prețul și s'a cerut vînzarea în compt, și atunci bine înțeles cã contestația nu poate avea loc de cit o singurã datã, adicã mai lãmurit, cum însãși expunerea de motive explicã, *într'o singurã epocã*:

acea cu douã zeci de zile înainte de adjudecarea provizorie. Ori de cite ori însã mã voi gãsi în epoca în care contestația e permisã, pot face, nu una, nu douã, ci ori-cite contestații, destul numai sã am motive noi de contestație.

Prin urmare dar, argumentul tras din cuvintele: *o singurã datã*, nu poate sta un moment mãcar în balanță pentru a susține cã ar exista un *prim* termen de adjudecare provizorie, saŭ cã în art. 525, ar fi vorba de un termen fatal pentru exercitarea unui drept. Dupã cit am vãzut, cu totul alt înțeles are aceastã explicație din expunerea de motive.

Și acum cã am explicat aceastã parte din expunerea de motive, o transcriem în întregul ei, pentru a se vedea cit de categoric e legiuitorul în aceastã privință și cum nu poate sã lase vre-o îndoialã în spiritul cui-va cã acele 20 de zile aŭ fost edictate pentru a face sã înceteze șicanele cu contestațiile și pentru a tãia controversa ce exista asũpra dreptului de a se face contestație saŭ nu la vînzãrile în compt.

«In sistemul codului actual una din piedicile cele mai întrebunțate la urmãririle și vînzãrile bunurilor nemiscãtoare sunt contestațiile la urmãrirã.»

Aceste contestații, fundate saŭ nu, aveã darul de a provoca mai tot-d'a-una o aminare a licitației, cãci actualul Cod, nu cere de cit sã fie fãcute cu trei zile înainte de ziua vînzãrei. Prin forța lucrurilor, judecata contestației, nu se poate face de cit în ziua vînzãrei, iar vînzarea neefectuatã în acea zi, neputindu-se amina ca un proces în continuare, ci trebuiesc noi publicații și termene destul de lungi, se înțelege foarte ușor cum prin contestații se ajunge la aminãri forțate de vînzãri.

Ca sã pun capãt acestei proceduri, la care, cite o datã recurge și un datornic de bunã credință, dar care, cînd se vede ajuns la urmãrire, inventã mijloace de strãgãnire, am adaogat la art. 525, cã aceste contestații, nu vor pulea fi fãcute de cit cu cel puțin 20 de zile înainte de ziua fixatã pentru adjudecarea provizorie și cu plata de taxe.

Cu modul acesta, judecata va avea timpul trebuincios sã dea hotãrirea sa înainte vînzãrei, dînd prin aceasta o mai mare siguranță creditului, și tot-o-datã am tãiat discuția dacã se mai poate face contestație la vînzare în compt, în sensul cã nu se mai poate face contestație de cit o singurã datã și adicã, înainte de adjudecarea provizorie (1).

Din citirea acestei pãrți a expunerii de motive,

(1) Vezi Expunerea de motive în Cod. de pr. civilã adnotat Alex., Ges., Mironescu, p. XLVIII.

numai e permisă nici un fel de îndoială asupra intențiunei legiuitorului de la 1900 și a înțeleșului dispozițiunei din art. 525.

Dar, vine legea înaintea Senatului și cu ocașia desbaterilor, se provoacă oare cari explicațiuni în cari amicul meu Mironescu, găsește pe Ministru de Justiție de pe vremi inconsecinte cu sine însăși, în contrazicere cu explicațiile date în expunerea de motive.

În adevăr, Ministru de Justiție întreat asupra sancțiunei celor 20 de zile în care e defins a se face contestație, răspunde: *aceasta* (adică cele 20 de zile) *constitue un termen și tot ce este termen este de ordine publică și este de la sine sub pedeapsă de nulitate* (2). Iată un argument puternic și înșelător în aparență, pe care se reazămă toată teoria preconisată de amicul meu Mironescu, căci adaogă în adnotația sa ca și cum n'ar mai suferi replică :

«Prin urmare legiuitorul, contrar celor afirmate de Curtea de Galați, a înțeles a prescrie un termen, a cărui ne respectare să atragă toate consecințele arătate de lege, deci și *decăderea din dreptul ne exercitat în timp util*».

Ei bine, tocmai aci este eroarea teoriei adverse susținută de d-l Mironescu ; căci nu ne găsim în fața unui termen util în intrul căruia trebuie exercitat un drept și nici Ministru de Justiție nu spune lucrul acesta. Întreat asupra sancțiunei pe care ar avea-o dispoziția din art. 525, dacă s'ar face contestație în epoca definsă, ce are să se întimple, răspunde foarte cu drept cuvint : mă aflu în fața unui termen în care am oprit facerea contestației și dacă, contrar acestei dispoziții totuși s'ar face contestație, acea contestație va fi nulă, adică fără efect, ca ori ce act de procedură făcut într'o epocă în care numai e permis a se face. Acesta este înțelesul cuvintului termen asupra căruia se înșeală amicul meu d. Mironescu.

Ministru de Justiție, nu crease o decădere de drepturi, prin dispoziția din art. 525 ; el nu ficsase un termen în intrul căruia să se exercite un drept, pentru a ne îndritui să zicem : n'ai exercitat dreptul tău în termenul pe care ți l'am dat, ai perdut și dreptul o dată cu trecerea termenului. Din contră, legiuitorul fixează o epocă, saū, pentru a fi pe placul d-lui Mironescu, un termen în care nu se poate exercita dreptul de contestație. Și deosebirea este foarte mare între termenul în care ești obligat să faci ceva și termenul în care ți este interzis să faci un lucru. Primul este un termen imperativ, se-

cundul, este un termen prohibitiv. Dispariția termenului imperativ atrage cu drept cuvint și perderea dreptului, pentru că o dată perdut termenul în care se poate face un lucru, dispore și posibilitatea de a face acel lucru, dispore și dreptul ; pe cind în termenul prohibitiv, numai în epoca de prohibițiune nu pot exercita dreptul meu, în ori-ce alt timp dreptul subsistă ; și dacă presupunem că am comis o infracțiune la această dispoziție, am exercitat un drept în epoca ne permisă, se anulează actul, iar dreptul subsistă fiind-că nimic nu există care să se opună ca în epoca permisă să 'mă exercit dreptul meu. Cu alte vorbe, pentru a dispărea dreptul, trebuie să dispară și epoca de exercitarea dreptului ; ori, acest lucru se întimplă la termenile în intru cărora se exercită un drept, iar nici de cum la acele termine în care nu se poate exercita un drept, pentru că în cel d'întiū dispore posibilitatea de a exercita dreptul nemaī fiind termen, pe cind în cel d'al doilea dispore tocmai împedicarea de a exercita dreptul și ca consecință logică și rațională este că dreptul subsistă.

Așa explicate cuvintele Ministrului de pe vremi —și nici că se pot explica alt-fel—nu găsim nici o contra-zicere între cele spuse în expunerea de motive și răspunsul dat în Senat.

Dar nu e numai atit ; care este fundamentul juridic pe care se reazămă o decădere de drepturi cind nu se exercită în timp util ? Dispozițiile acestea cari edictează decăderi de drepturi sunt ele luate în mod arbitrar ? Legiuitorul n'a avut în vedere de cit voința sa, cind le-a creat ? De sigur nu.

Legiuitorul a creat dreptul de opoziție, dreptul de apel, etc. și a acordat un termen pentru exercitarea lor ; opt zile pentru opoziție, două luni pentru apel. În tot timpul cit durează aceste termene se poate exercita dreptul, zi cu zi, moment cu moment. Aū trecut însă aceste termene date și nu s'a exercitat dreptul, sancțiunea este, perderea însăși a dreptului. Pentru ce ? Pentru că legiuitorul în toate aceste cazuri și-a zis lucrul următor : ai opt zile libere să te gindesci să faci opoziție, ai două luni în care să te gindesci a face apel ; n'ai făcut opoziție, n'ai făcut apel, ai lăsat să treacă cele opt zile, saū ai lăsat să treacă cele două luni, ai perdut și dreptul de opoziție, ai perdut și dreptul de apel, pentru că presumpțiua pentru mine legiuitor este că ai renunțat la dreptul de opoziție, ai renunțat la dreptul de apel, după cum te vei găsi într'un caz saū în altul ; saū, presumpțiua este că ai consfințit ca bună hotărîrea oposabilă, ori apelabilă, și o dată ce o asemenea presumpțiua se poate stabili numai încape îndoială că s'a stins și dreptul acordat.

(2) Monitorul Oficial, No. 272. Anexa 44 din 4 Martie 1900, pag. 663.

De aci dispoziția art. 320 Pr. civ. privitoare la apel său mai generală dispoziția art. 733 care declară categoric, că dacă s'a sfârșit termenul acordat pentru exercitarea unui drept, fără ca acel drept să se fi exercitat, s'a pierdut însăși dreptul.

Prin urmare, fundamentul juridic pe care se reazămă pierderea dreptului cind nu s'a exercitat în timp util este presumpția de renunțare la acel drept.

(Va urma)

I. N. Cosărescu

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, s. I

Audiența de la 11 Mai 1904

Președenția D-lui G. LIGIU, Consilier

P. imăria București cu Leonida Petrescu

Pers. — Funcționari în serviciul Primăriei capitalei — Intrarea lor în funcțiune posterior ordonanței No. 2720 din 27 Aprilie 1887. — Consimțirea lor d'a li se face rețineri pentru pensii. — Dacă pot cere restituirea acelor rețineri.

Funcționarul care a intrat în serviciul Primăriei capitalei în urma ordonanței cu No. 2720 din 27 Aprilie 1887 și prin care Primăria supune pe ori-ce funcționar al său la rețineri pentru fondul pensiilor, și care a declarat că se supune acestei ordonanțe, nu poate cere restituirea reținerilor ce i s'au făcut din retribuțiunea sa, rețineri la cari de bună voe s'a supus.

Decisiunea 244/904. — Casată, în urma recursului făcut de Primăria București, sentința Tribunalului Ilfov s. I cu No. 574/903 dată în proces, cu Leonida Petrescu.

Curtea,

Ascultînd citirea raportului făcut de d. președinte Chr. Pherekyde;

Pe d. avocat Em. Dan în dezvoltarea motivelor de casare;

Pe intimat în combateri;

Deliberînd,

Asupra motivului de casare:

• Violarea art. 966 și 969 Cod civil și exces de putere.

• Între comuna București și Leonida Petrescu a intervenit o convențiune basată pe o dispozițiune cu caracter general, ordonanța din 27 Aprilie 1887, dată conform decisiunii consiliului comunal, și această convențiune formind legea părților, tribunalul violează art. 969 Cod civ. și comite un exces de putere cind nu ține seamă de dinsa.

• Tribunalul violează art. 966 Cod civ. cind consideră această convențiune ca fără cauză, căci obligațiunea D-lui Leonida Petrescu de a lăsa pe fie care iună o parte din salariul său pentru pensie, avea de cauză dreptul său de a beneficia de pensiunea pe care comuna la rindul său era obligată a-i-o deservi în baza convențiunii dintre părți și în baza ordonanței din 27 Aprilie 1887.

Avînd în vedere sentința supusă recursului prin care s'a admis acțiunea intențată de Leonida Petrescu în contra Primăriei București, și s'a obligat Primăria să plătească reclamantului suma de 1068 lei ce i s'a reținut din salariul său pe timpul de la 17 August 1888 și pînă la 15 Decembrie 1895, pe motivul că reținerea făcută reclamantului este fără cauză, de oare ce nici un text de lege nu dădea drept Primăriei a reține ceva din lefurile funcționarilor săi pentru pensii;

Considerînd că se constată, că ordonanța Primăriei cu No. 2720 din 27 Aprilie 1887, prin care se supune ori-ce funcționar comunal la rețineri pentru fondul pensiilor, este anterioară intrării în funcțiune a reclamantului; că acesta prin declarația ce a făcut către Primărie a consimțit a i se face acele rețineri;

Că așa fiind, întru cît reclamantul a primit funcțiunea sub condițiile ordonanței din 1887, nu poate cere restituirea acelor rețineri la care de bună voe s'a supus, și tribunalul ne ținînd seamă de convențiunea dintre părți, care formează legea lor, a violat dispozițiunile art. 969 din Cod civil;

Că, prin urmare, motivul de casare fiind întemeiat, urmează a fi admis;

Pentru aceste motive, Curtea, casează, etc.

JUDECĂTORIA OCOLULUI I PLOESCI

Audiența de la 27 Mai 1904

Carte de judecată civilă No. 1008

Smaranda Vasile cu Vasile Costea

Seducțiune. — Promisiune de căsătorie. — Călcarea angajamentului. — Delict civil. — Acțiune în daune. — (Art. 998 din Codul civil).

Deși în principiu promisiunea de căsătorie nu poate avea nici o eficacitate juridică, cu privire la realizarea ei, totuși călcarea ei fără vre-un just motiv, dă naștere unei acțiuni în daune-înterese, pentru partea care nu este în culpă și care prin alegațiunile mincinoase a fost determinată să-și părăsească părinții și să viețuiască împreună cu seducătorul ei.

Excepțiunea culpei comune nu poate fi opusă unei acțiuni în daune-înterese, ce s'ar purta de către o femeie contra seducătorului ei, aceasta fiind în drept de a cere reparațiunile bănești, atît pentru prejudiciul material, cit și pentru cel moral.

Așa dar, faptul de a părăsi pe o femeie după ce i'au făcut un copil și căreia i se făcuse promisiunea de a fi luată în căsătorie, îi crează o sarcină, adică un prejudiciu, care trebuie reparat în virtutea articolului 998 din Codul civil.

S'au ascultat d-nii avocați Ștefan Demetrescu Junior, pentru reclamantă și Dem. I. Nicolaescu pentru pîrită;

Judecata,

Asupra acțiunii civile de față;

Azînd conclusiunile orale ale avocaților părților și avînd în vedere și actele aflate în dosarul cauzei, interogatoriul pîritului și depunerile martorilor audiați;

Avînd în vedere că prin acțiunea ce a făcut, reclamanta ținde a se vedea obligat pîritul să-i plătească suma de lei 1400, drept daune, pentru motivul că promițîndu-i a o lua în căsătorie, a determinat-o să-și părăsească părinții, pe timpul cind era minoră, și să trăiască cu dînsul, și în urmă, după ce i-a făcut și un copil, a abandonat-o căsătorindu-se cu o alta;

Avînd în vedere că în sprijinul și dovedirea acestei acțiuni reclamanta s'a referit la mărturisirea pîritului, consemnată prin procesul-verbal al ședinței din 23 Februarie 1904, coroborată cu depunerile martorilor admiși de judecată prin jurnalul din aceeași zi și audiați în ziua de 17 Martie a. c., cum și pe actele aflate în dosarul cauzei;

Avînd în vedere că la interogatoriul luat pîritului, acesta a răspuns că, în adevăr, a luat pe reclamantă de la părinți cu intențiunea de a o lua în căsătorie,

dacă însă va avea purtări bune, și dînsa ne avînd asemenea purtări, el nu a mai luat-o în căsătorie;

Avînd în vedere că din depunerile martorilor audiați în cauză, rezultă însă că, reclamanta în toată vremea cît a trăit cu pîritul a avut purtări bune, că, singurul fapt ce i se impută este cearța ce ar fi avut cu soacra ei, din care cauză ar fi părăsit de mai multe ori domiciliul conjugal;

Avînd în vedere că un asemenea fapt, nu ar fi îndrituit pe pîrit de a-și călca angajamentul ce-și luase față de reclamantă de a se căsători cu dînsa într-un-cît el nu este de natură a atinge nici demnitatea lui de om în societate, nici pe aceia de fiu, cu atît mai puțin pe aceia de soț dat fiind că între locuitorii-sătenii asemenea certuri între noră și soacră sunt destul de frecvente fără însă a avea urmări rele;

Avînd în vedere că din extractul cu No. 3/904, de pe registrul actelor de căsătorie al comunei Hăbud, se constată că pîritul s'a căsătorit cu o altă femeie de cît reclamanta, de-și știa că cu aceasta are și un copil, cum rezultă din extractul No. 57/902 după actele de naștere ale comunei Hăbud, unde se arată că copilul Gheorghe este fiul natural al lui Vasile Costea și Smarandei Vasile, declarațiune de naștere făcută chiar de către pîrit;

Considerînd că dacă generalmente este admis, că promisiunea de căsătorie nu poate avea nici o eficacitate juridică, prin aceia că persoanele cari au făcut o asemenea promisiune nu pot fi constrînse să consimtă la căsătoria promisă, totuși nu este mai puțin adevărat că călcarea unei atarî promisiuni fără vre un just motiv, mai cu seamă atunci cînd promisiunea a fost urmată și de viețuirea împreună a celor promiși, face culpabil de un delict civil sau quasi-delict pe autorul ei, și ca consecință îndreptățește persoana care nu e în culpă, să ceară reparațiunea prejudiciului cauzat, prejudiciu pe care doctrina și jurisprudența îl justifică prin împrejurarea că prin neurmarea unei promisiuni de căsătorie, partea care nu e în culpă a suferit o pagubă fie materială, fie morală, care trebuie reparată;

Considerînd că în speță pîritul, autorul promisiunii, în mod brusc și fără vre un just motiv și-a călcat făgăduiala dată reclamantei, de a o lua în căsătorie, că această ruptură a angajamentului luat, a fost rezultatul unui pur capriciu, că această schimbare de voință a cauzat o gravă atingere atît reputațiunii reclamantei cît și intereselor ei, fiind blamată de societatea în mijlocul căreia ea trăiește, și mai cu seamă avînd asupra-și greaua sarcină de a se nutri atît pe ea cît și copilul ce are cu pîritul;

Considerînd că pîritul prin faptul că a abandonat pe femeia căreia-i făcuse de a o lua în căsătorie, făcîndu-i chiar un copil, i-a creat o sarcină care consistă în obligațiunea naturală de a îngriji și educa copilul născut, obligațiune care și găsesce sancțiunea ei în lege;

Considerînd că o asemenea sarcină, constituie pentru reclamantă un prejudiciu, cu atît mai grav, cu cît dînsa se găsește astăzi în dificila situațiune de a se putea mărita;

Considerînd că acțiunea în daune aparține orî-cărei persoane care, fie în mod direct, fie indirect a suferit un prejudiciu din cauza culpei unei alte persoane, prin urmarea unui delict sau quasi-delict; că ea coprinde atît prejudiciul material cît și pe cel pur moral pe care actual ilicit poate să-l cauzeze în care cas, daunele sunt datorite ca o reparațiune a faptelor nu cari aduc atingerea averii sau creditului cuiva, ci numai în vederea considerațiunii și a onoarei;

Considerînd că ideea de culpă, luată în ea însă-și, este pe cît de simplă pe atît de în strînsă legătură cu ideea de obligațiune, că o persoană nu poate fi în culpă, dacă ea nu este sau nu era ținută de vre-o obligațiune față de persoana care se pretinde lezată;

Că într'adevăr, înțelesul cuvîntului culpă, adică lipsa de la o obligațiune preexistîndă, lipsă pe care legea o condamnă prin acordarea unor daune-interese celui lezat, justifică în de ajuns raportul dintre ideea de culpă și aceia de obligațiune, fie această obligațiune legală sau convențională;

Considerînd, că, atunci cînd culpa este prejudiciabilă ea pune în sarcina autorului ei, o obligațiune de a îndemni pe victimă, obligațiune care nu este de cît sancțiunea necesară a dreptului lezat, pentru că culpa este prin definițiunea ei, leziunea unui drept, sau violarea unei obligațiuni;

Considerînd că excepțiunea culpei comune, pe care pîritul vrea s'o susțină în cauză, nu poate fi opusă acțiunii în daune pe care o femeie sedusă a format-o contra seducătorului ei. Atît jurisprudența cît și doctrina a consacrat în favoarea femeii părăsite dreptul de a obține reparațiunii bănesci, nu numai din cauza prejudiciului material cauzat, ci mai cu seamă din cauza prejudiciului moral rezultînd din însărcinarea și desoarea femeii;

Considerînd că în speță, pîritul abusînd de buna credință a reclamantei care era minoară, cum și de ascendențului ce avea asupra-i, pentru a o putea determina să viețuiască împreună, face față și de cele mai sus expuse ca acțiunea acesteia să fie primită;

Pentru aceste motive, admitem acțiunea și obligăm, etc. etc.

Judecător, (s) Nic. M. Pirvulescu.

JURISPRUDENȚĂ STRĂINĂ

TRIBUNALUL FEDERAL ELVEȚIAN (CURTEA DE CASAȚIE)

Audiența de la 20 Iunie 1902

Președenția D-lui WINKLER, Președinte

Clot-Favre contra lui Pilet

Responsabilitate. — Informațiunii greșite date asupra unei persoane după cererea sa. — Inadmisibilitatea acțiunii în daune. — Art. 998, 999 C. rom. (50, 55 C. fed. al obligațiilor).

O persoană, care face a se lua informații asupra sa, prin un intermediar, în scopul de a afla ce se dice asupra ei, nu poate să ceară daune, atunci cînd informațiile date sunt inexacte și defavorabile.

Tribunalul federal;

Singurul fapt dăunător invocat de reclamant în sprijinirea acțiunii lor în daune, consistă în informațiile date de pîritul Pilet lui Golaz Judecătorul cantonal a decis că aceste informații cuprindeau aprecieri și alegațiuni nejustificate și, ca atare, constituiau o culpă din partea pîritului, de natură a aduce o daună reclamantilor, refusând, cu-toate-aceste, de a le acorda o despăgubire din această cauză; pentru-că aceste informații au fost date după cererea și insistența lor. Această soluție a fost admisă de Tribunalul federal, prin decizia sa din 9 Noembrie 1895, în afacerea Gugger contra lui Obrecht (*Recueil officiel*, XXI, p. 1166, consid. 6) Prin această decizie, Tribunalul a admis că acela care face să se ia informații asupra sa, prin un intermediar, în scopul de a afla ce se dice asupra sa, nu poate să invoace art. 50 și 55 din Codul federal al obligațiilor (*).

(*) Iată, cum se exprimă art. 50 din acest Cod: „Acela care, fără drept, cauzează o pagubă altuia, fie cu intenție, fie prin neglijență sau imprudență, este obligat a o repara.” (Cpr. art. 998 999 C. civ. rom.). Art. 55 din același Cod are următoarea cuprindere: „Dacă cineva a fost lezat prin alte acte ilicite, care aduc o atingere gravă situației sale personale, judecătorul poate să acorde o despăgubire echitabilă, chiar dacă nu s'ar stabilit existența unei daune materiale.” Acest text admite în termenii

pentru a cere daune. de câte ori informațiile date sunt inexacte și defavorabile; nu poate, în adevăr, să fie vorba în specie de o daună nedreaptă, și acel care a provocat asemenea informații nu poate să susțină că ele aduc o atingere gravă situației sale personale. (Cpr. Rossel. *Manuel du droit des obligations*, p. 90, nota 74). Pentru aceste motive, decide; respinge recursul ca neîntemeiat și confirmă decizia civilă a Curții cantonului Vaud, etc.

(Din Sirey, 1904. 4, p. 8).

Observațiune.—O culpă care necontestat poate da loc la responsabilitate, și prin urmare, la daune-interese, este aceea care consistă în a recomanda altuia, prin informațiuni greșite, fie un impiegat necredincios, fie un debitor insolubil (1).

Dacă acest fapt a fost săvârșit anume, cu intenție de a păgubi pe altul, el constituie un delict (art. 998), și un quasi-delict în cazul când informatorul a fost numai neglijent și a dat informații cu ușurință (art. 999 (2)).

Și într'un caz și în altul, persoana, care prin informațiile sale greșite, a adus o pagubă altuia, este obligată a o repara, conform dreptului comun (art. 998, 999).

Greșala informatorului poate, în asemenea caz, să consistă nu numai într'o afirmație, dar și într'o simplă reticență (3).

Informațiile greșite nu dau însă loc la nici-o responsabilitate, dacă ele au fost date de bună credință (4).

Faptul de a da informații greșite se apreciază cu o severitate mai mare de câte-ori ele emană de la o agenție, care dă obicinuit informații în schimbul unei sume de bani ce i se plătește de acei ce le primesc. și o a atare agenție nu poate fi scutită de răspundere de cât atunci când se dovedește perfectă ei bună credință și lipsa completă de ori-ce neglijență (5).

Faptul că informațiile ar fi fost date în mod confidențial nu împiedică acțiunea în responsabilitate (6).

Acei cari dau informații greșite asupra altuia sunt responsabili nu numai către persoanele care

s'au basat pe aceste informații spre a contracta cu cei de al treilea, dar și către acei asupra cărora s'au dat informații greșite, cu rea credință și intenție răutăcioasă, sau numai cu ușurință (7).

Iată însă o persoană, care voind să afle ce se ște în public asupra ei, pune pe altul de iea informații, și persoana sau agenția consultată dă informații inexacte și greșite. Tribunalul federal din Elveția pune în principiu că asemenea informații, ori-cât de greșite și de inexacte ar fi, nu pot da loc la despăgubiri, pentru că ele au fost provocate de însăși persoana pretinsă daunată.

Principiul ast-fel pus mi se pare prea absolut. În adevăr, este știut că, pentru ca să existe responsabilitatea care se naște din delict sau quasi-delict, se cer următoarele condiții: 1° Faptul trebuie să constituie o culpă sau o greșală, fie *in omittendo*, fie *in committendo*; 2° Culpă trebuie să fie cauza prejudiciului a cărui reparare se cere; 3° Culpă trebuie să fi cauzat o daună materială sau morală; 4° Faptul trebuie să fie ilicit; 5° și în fine, faptul trebuie să poată fi imputat autorului său (8).

Or, toate aceste condiții pot foarte bine să existe în cazul ce ne preocupă, și de câte-ori se va stabili existența lor, acțiunea în daune va putea să aibă loc. Este indiferent, în adevăr, dacă informațiile greșite au fost date după cererea mea, sau după cererea altuia. Indată ce voi stabilize că există o culpă imputabilă autorului său, care mi-a cauzat o daună, acea daună trebuie să fie reparată. Dacă informațiile greșite ce s'au dat pe socoteala mea, după cererea mea, și chiar după cererea altuia, au fost cunoscute numai de mine, atunci acțiunea mea va fi respinsă, pentru că nu mi s'a adus nici-o daună (9).

În dată însă cu informațiile greșite, fie chiar de mine provocate, au ajuns la cunoștința terților și mi-au cauzat o daună, acel care le-a dat în mod nesocotit, a comis o culpă care-l face responsabil.

Acestea ni se par adevăratele principii.

D. Alexandresco

0 observație asupra articolelor 74 și 110 din legea judecătorilor de pace

În legea judecătorilor de pace în privința termenului de opoziție sunt două articole; în materie penală, articolul 74, cu copriusul următor: «termenul de opoziție contra cărților de judecată în

(7) T. Huc, *loco cit.* Laurent, XX, 481 și autoritățile citate în t. V a Coment. noastre, p. 413, nota 4.

(8) Veți asupra acestor condiții, t. V a Coment. noastre, p. 395 urm Cpr. Cas. fr. Sirey, 98. 1. 278.

(9) Cpr. C. Paris, Sirey, 99. 2. 11.

expresii posibilitatea unei daune morale (cpr. art. 847 și 1300 C. german), principiu admis și la noi, cu toată lipsa unui asemenea text. Cpr. Trib. Ilfov, *Dreptul* din 1890, No. 1 și *Dreptul* din 1898, No. 23 (cu observ. noastră, asupra d-ului Filipescu-Lahovari); Trib. Bacău, *Dreptul* din 1899, No. 50 (cu observ. noastră). Cas. Roma, *Il Foro italiano*, 1883, p. 583. Cas. fr. D. P. 96. 1. 396. *Pand. Period.* 97. 1. 180. Planiol, II, 252. T. Huc, VIII, 413. Giorgio Georgi, *Teoria delle obbligazioni nel diritto moderno italiano*, V, 161. Veți și alți autori citați în T. V a Coment. noastre, p. 450, nota 4.—*Contră*: G. din Metz, *Répert. Dalloz*, *Oblig.*, 778, nota 2.

(1) Cpr. C. București, *Dreptul* din 1889, No. 13. C. Paris, D. P. 90. 2. 263.

(2) Cpr. Trib. com. Verviers, D. P. 93. 2. 99, nota a.

(3) Veți t. V a Coment. noastre, p. 412, text și nota 7.

(4) T. Huc, VIII, 409 și autorii citați în t. V a Coment. noastre, p. 413, nota 1.

(5) Cpr. C. Paris, D. P. 93. 2. 97 urm. Sirey, 99. 2. 11.

(6) T. Huc, VIII, 410 și autoritățile citate în t. V a Comentariilor noastre, p. 413, nota 3.

materie penală este de *cinci zile*. Acest termen începe *după* ziua în care cartea de judecată a fost comunicată; iar în *materie civilă* art. 101 al. 1. «partea judecată în lipsă va putea face opozițiune în termen de *cinci zile de la comunicare*», și al. 4, același art. «judecătorul va avea numai să verifice dacă opozițiunea este în termen».

Din aceste articole rezultă, că cel ce a fost judecat în lipsă, de către judecătorul de ocol, poate să facă *oposiție în termen de cinci zile*, atât în materie penală, cât și în materie civilă; în privința cuvintelor *de la și după* fiind de discutat cu altă ocazie.

În privința termenului iată ce se poate întâmpla la judecătorii de ocoale ale căror reședințe sunt în comunele rurale sau mai bine zis în sate. S'a pronunțat hotărîrea în lipsă, de ex. în materie civilă, partea interesată în cauză ea copie după hotărîre pe care o comunică celui care a pierdut pricina. Acesta, poate, din diverse motive, în prima și chiar în cele-al'alte trei zile, nu zic patru, de la comunicare este împiedecat a face opoziție. Dacă ar fi la oraș ⁽¹⁾, chiar a cincea zi poate să presinte la judecătorie petiția de opoziție, pe care judecătorul va pune data primirei și termenul de judecată, apoi la ziua hotărîită spre a se judeca opoziția, judecătorul verificînd data primirei, conform art. 101 al 4. l. j. p. o va constata în termen și o va judeca; pe cînd fiind la țară, cu domiciliul într'o altă comună, nu în aceea unde se găsește judecătoria și de multe ori fiind comune îndepărtate, se poate întâmpla, ca celui care a făcut opoziția *chiar* a treia zi—de a patra nici nu mai e de discutat—să i fie respinsă ca tardivă, fiindcă făcînd opoziția a doua sau a treia zi de la sau după comunicarea hotărîrei, după cum e civilă sau penală și *trimitînd-o prin poștă*, cum la unele judecătorii serviciul poștal nu se face zilnic pînă va fi adusă cu corespondența, cea petiție, vor mai trece două sau trei zile. Așa dar, cînd judecătorul la ziua înfățișării se va uita la data primirei acelei opoziții, dată pusă de el în ziua cînd a primit corespondența, va socoti zilele și o va respinge ca tardivă. Și pe lingă faptul acesta s'ar mai putea întâmpla, ca cea petiție, în loc să ajungă la timp, să facă un alt drum mai lung fiind amestecată cu alte scrisori, care au o altă destinație de cit reședința judecătoriei, după cum nu rar se întâmplă.

De aceea, cred, c'ar fi bine, ca aceste așa zise opoziții tardive să nu mai fie respinse, avîndu-se în vedere de către judecător *data poștei* din loca-

(1) Sau ar avea domiciliul în localitatea de reședință a judecătoriei.

litatea de unde a fost expediată cea opoziție, dată, care se poate controla de pe marca poștală. Pentru aceasta ar trebui să se anexeze la dosarul cauzei și plicul în care se găsea petiția, și de pe plic neînălăturîndu-se marca poștală.

Neadmițîndu-se acest expedient atunci cele cinci zile acordate pentru termenul de opoziție, pentru unii ar fi ilusoriu: de și *numai în penal* ar fi un paliativ art. 183 pr. p. care la cele cinci zile mai adaogă «cite o zi pentru fie-care distanță de 2 miriametre».

Dem. D. Stoenescu
Magistrat

Ștefănești, jud. Muscel

Documente vechi privitoare la Moldova, Comunicate de Directorul nostru.

Invoiala din 1824 între proprietarul de atunci a moșiei Scobilțeni (Podul-Iloaei) și tirgoveții israeliți din acel tirg ⁽¹⁾.

Știut se face prin această scrisoare ce dau la mîna a zece neguțitori jidovi, pentru locul de dugheni ce le dau să-și facă la tirgul Scobâlțeni, după deosebit isvod iarășî de mine iscălit de câți stînjeni s'au dat fiște-căruia cu rîndiala de jos cuprînsă:

1° De tot stînjinul la fața uliței, cât-va cuprinde fleștecare cu binaua sa, să plătească bezman hotărît de a pururea și în veci cîte patru lei de stînjin pe fleștecare an, iară nu mai mult nici mai puțin, dîndule-se și cîte-alți de ce stînjeni în lung pentru ograda fleștecării dugheni, cât va ținea binaua în lărgime, și pe acei de ce stînjeni în lungime nu au să plătească nici-un bezman; însă binalele ce vor face să fie lipite una de alta, neremănînd loc nici de o palmă măcar, de cât numai acolo unde se va socoti a rămănea uliță, și acoperemîntul tuturor binalelor să nu fie cu alta acoperit, de cit numai cu vîndila sau scînduri.

2° Aceste binale se vor stăpîni în veci, fără cea mai mică supărare, atît de către mine cât și de către clironomiî mei, plătînd numai acei cîte patru lei de stînjin bezman pe an, la sf. Gheorghe de a pururea, și vor fi volnici a le vinde sau a le darui ori-cui va voi acele binale, în toată vremea, însă numai prin știrea mea, iscălitînd și eu acele scrisori de vînzări sau danii; și vrînd eu a cumpăra acele binale cu prețul ce vor da alți mușterei, și nu mai jos preț, să mă protimisească ca un stăpîn al locului; iară făcîndu-se vr'o vînzare sau danie fără de știrea mea, să fie rea și fără lucrare.

3° În toate dughenele acestea vor fi volnici și fără cea mai mică supărare vre-odinioară, atît despre mine cât și de către clironomiî mei în veci, a vinde tot felul de marfă și ori-ce vor voi, afară de vin, rachiû, și în scurt nici-un fel de bîntură, precum nici pîne la creștin; asemenea, în hanuri, pentru creștinii sau alte neamuri de oameni nu au voe a vinde și a ține, după cum mai pe larg se arată în jos, adecă:

4° Vin cușer vor avea slobodă voe a ține și a vinde, atît cu rădicata cât și cu ocoa, și la jidovi ședători în tirg, și la trecători jidovi, fără să plătească vre-un bezman vr'o-dinioară; însă numai la jidovi sunt volnici a vinde, iar la creștinii sau ori-care altă nație de oameni nu sunt volnici a vinde cât de puțin, pentru care dovedindu-se vre-odinioară că au vîndut la alt

(1) Originalul acestui act se găsește în posesiunea d-lui Iosub Calomer, comerciant în Podul-Iloaei (județul Iași).

cine-va afară de jidovi, să-și peardă acest drept și privilegii.

5° Pâne cușeră asemenea vor avea voe, ca și pentru vin, a ține și a vinde, atât la ședători jidovi cât și la trecători jidovi, fără să plătească și pentru pâne vre-un bezman vre-o dinioară; iar la creștini sau oricare alt neam de oameni, nu au voe a vinde, și dovindindu-se că au vîndut afară de jidovi la alt-cine-va, să-și peardă, ca și pentru vin, acest pronomion.

6° Carne cușeră vor fi volnici a țsea atât la jidovi cât și la creștini și alte nații de oameni, după deosebită însă alcătuire de învoială ce se va face de mine pe tot anul prin scrisoare cu casapii ce se vor însărcina cu ținerea căsăpiilor.

7° Hanuri, adică de a primi jidovii oaspeți au voe fără să plătească vre un bezman altul pentru fân, orz ce vor vinde la acei jidovi oaspeți, de cât numai bezmanul hotărît cite 4 lei de stînjeni, cât va cuprinde cu binalele la fața uliței; însă numai jidovii au voe a primi, iar creștinii sau oricare alt neam de oameni nu au voe a primi sau a le vinde fân și orz precum se arată mai sus. Pentru băntură și pâne asemenea să se urmeze și pentru aceasta, care nepăzindu-se întocmai, să peardă acest pronomion.

8° Cîți pentru acești neguțitori jidovi sunt și se vor mai face sudiți ori-cărei împărății, vor fi cunoscuți de sudiți numai în pricinile birului, iar la pricinile de judecări și la toate alte datorii a lor între ale țirgului și într'un cuvînt la ori-ce vor fi ascultători și supuși întocmai ca și cei-l'alți jidovi raele⁽²⁾; și pentru fapte rele și în potrivă urmare de neascultare își vor lua căzuta înfrinare, fără să se poată împotrivi și apăra sub cuvînt numai că ar fi sudiți.

9° Fiește-carele, până într'un an de zile, să aibă a-și face dughenile pe locul ce au luat, iar nu să ție numai locul oprit, și care pînă într'un an, nu-si va face dughenile, volnic să fiu eă a-l lua și a'mi face însu-mi dugheni, sau a-l da altuia ca să-și facă dugheni.

10° Pentru vitele ce vor avea a lor drepte, pînă la patru vite de un neguțitor dughengiu, să nu fie supărat nici odinioară în veci cu cereri de plată pentru imas, iar care va avea mai mult de patru, pe acele vite va plăti, precum se va putea învoi pentru imas;

11° Pentru locul trebuincios pentru mormintele jidovești, adică cu zece stînjini în toate părțile, care însă să fie afară de țirg, precum și pentru scoala de rugăciuni, care iarăși să nu fie în fața uliței, ci în dosul dughenilor, adică 25 stînjini în toate părțile, și pentru feredeu ce iarăși obicinuesc a avea asemenea să li să dea 15 stînjini în toate părțile și nici-o-dinioară în veci să nu aibă a plăti nici un fel de bezman pendru dînsii pe aceste trei locuri.

Cu acest chip și rînduială, învoindu-mă și alcătundu-mă cu acești dece jidovi ce prin deosebit isvod se arată anume fiste-care, asemenea isvod iscălit de dînsii primesc și eă, și ca să se păzească cu nestrămutare aceste tocmeli, atît de către mine și clironomi mei, cât și de către dînsii și clironomi lor, în veci, le am dat această scrisoare asemenea scrisoare luând și eă de la dînsii, întărite amîndouă de către cînstitul Divan.

1824, Ianuare în 17.

Iscălit: Serban Negel, Vel vornic.

Divanul.

Fiind cu bană primire alcătuirea părților, această alcătuire, precum de față fiind amîndouă părțile, au arătat și prin viu graiu, drept aceea s'au încredințat.

L. S.

1824, Ianuare 21

Iscăliți: Veniamin, Mitropolitul Moldovei; Cantacuzin, vel logofăt; Constantin, vel logofăt; Al. Donici, vel logofăt; Iancu Miclescu, vel logofăt. Mai urmează patru iscălituri nedescifrabile.

(2) Adică băștinași, cari au întemeiat țirgul.

Bibliografii

Codul comercial cu noua lege a falimentelor, adnotată și comentată de d-nul *Cesărescu & Dan*, însoțit de un **Index alfabetic** complet. **Prețul Lei 6.**

Codul Penal cuprinzînd și *Codul Justiției Militare*, *Codul Justiției Marine* și *Codul Silvic*, adnotat cu jurisprudența motivată, precedat și de un **Index alfabetic**, de D-nii *C. Hamangu & N. M. Sotir*. **Preț 6 lei broșat; 7 lei legat în pînză.**

Codul de Comerț (vol. 1 600 pag. cuprinzînd Art. 1—60) **comentat** de d-l *M. A. Dimitrescu*, profesor la Școala superioară de comerț din București. **Prețul 10 lei.**

Cambia și acțiunea Gambială (5 fascicule apărute) de *Nic. M. Părvulescu*, magistrat și *C. St. Rudranu*, avocat. **Prețul fie cărei fascicule Lei 1.50.**

Dreptul civil Român în 3 vol. de d-l Profesor **C. Nacu**, cuprinde întreaga materie dreptului civil, **Prețul** fie cărui vol. 12 lei (3 vol. 36 lei).

Laurent C. civ. 33 volume și **Baudry** 17 volume, neusate. **Condițiuni avantajoase.**

LEGEA TIMBRULUI, completată cu toate modificările pînă la zi, adnotată cu jurisprudența formată asupra fie-cărui articol și cu diferite observațiuni, însoțită și de un **complet INDEX ALFABETIC**, de *Corneliu Botez*, judecător de ședință Trib. Botoșani. **PREȚUL 3 LEI.**

Micul Dicționar Juridic de termene, de d-l avocat *Const. Țicu-Ștefanescu*. **Prețul Lei 3.**

Noua Lege a Timbrului adnotată de d-l *Cesărescu*, însoțita de un **Index alfabetic** complet. **Prețul 2 Lei.**

Tratat de Drept civil de d-l profesor *D. Alexandresco*. Partea 1, vol. VIII conține **Convențiile matrimoniale** (34 coli tipar). **Prețul 10 lei.**

Tratat de Procedură civilă (5 vol.) de *D. Cheburci*.

Toate aceste cărți precum și alte diferite opere de Drept se găsesc de vînzare la *Redacția acestui ziar*, 5 Calea Rahovei 5, de unde se expediază la cerere **contra valoare**: mandat postal timbre sau ramburs. *Tacelile postale privesc pe cumpărător*. Comandele se vor expedia pe adresa d-lui *Codreanu*, proprietarul ziarului *Curierul Judiciar*, la București.

Interesant

Orî-cine are de vînzare cărți de Drept, Economie politică și Finanțe, romane sau străine, pot obține un **preț bun** adresîndu-se d-lui *Codreanu* la Redacția ziarului «*Curierul Judiciar*», București, *Calea Rahovei 5*, Pasagiul Nirescher, *înga Palatul Justiției*, care se însărcinează cu plasarea lor facîndu-le cunoscut amatorilor prin *Curierul Judiciar*, în schimbul unui mic comision, sau se otera a le cumpara personal.

Asemenea vor fi serviți în mod **avantajos** toți acei cari ar dori să-și procure cărți de Drept, Economie politică și Finanțe, adresîndu-se d-lui *Codreanu* la Redacția ziarului *Curierul Judiciar*, București.

Rugăm în mod stăruitor, pe toți abonații din provincie rămași în întirziere cu plata abonamentelor, să bine voiască a trimite sumele datorite prin mandat postal adresat **numai** către Administrația ziarului *Curierul Judiciar*, la București.

Abonații din București vor plăti numai în mâinele d-lui *V. Mocioiu* singur autorizat a primi, sau d-lui *Codreanu* la Administrația ziarului.